

Když už byli v Magnetové Lhotce

Kařut s Řabachem nesli opatrně pod čepicí pravejce od tety Vlvy Tlakové. Aby je nerozbili, šli pěkně vedle sebe, ale jakmile překročili hranici Magnetického Předpolí, ocitli se rovnou, bez obalu a bez varování, v Magnetickém poli, kde zrovna v brázdách zrály braňbory, a co se nestalo! Ozvalo se tichoučké pluoňk – a kluci od sebe odskočili, jeden napravo a druhý nalevo, a vůbec to nešlo zpátky! Ať se k sobě tlačili, jak chtěli, vší silou a ještě trochu přidali, nešlo to. Così je od sebe odpuzovalo, odtlačovalo a odstrkovalo zas a znovu.

„Kařute, budeme muset dojít k sestřenicím každý zvlášť, jinak nás to dotlačí zpátky do Pulzarova a rozbije to všechna pravajička!“ volal za bratříčkem Řabach. A tak se jeden rozeběhl doprava a druhý zas doleva, že doběhnou k tetě a strýčkovi každý z jedné strany, a pak se uvidí, jestli to podivné odtlačování přestane. Vy byste jim poradili, ať se k sobě otočí zády, že je to zas přicucne, nemám pravdu? Jenže vy ve Lhotce vůbec nejste, takže jim neporadíte nic.

Kařut cestou zahlédl malou Oscilku, ale nebyl si úplně jistý, protože hned zas kamsi zmizela. „Oscilkoooo!“ volal za ní, ale byla fuč.

Řabach zas cestou trhal magnetky, které rostou z Opačného pólu, a chtěl je darovat sestřence Střelce. *Je tak chytrá, vtipná a bystrá, a všechno zná! A celá taková vznešeně vzdělaná, vzpomínal se zalíbením na sestřenici.*

Kařut zas myslel na sestřenku Magnesii. *Jaká ona je uhrančivě černá, přivolával si ji do vzpomínek, a trošičku šedavě stříbrná. A celá taková tetelivě veselá.*

Jenže při tom přemýšlení Kařut i Řabach, každý zvlášť, zjistili, že zabloudili. Teď byli

poprvé v životě každý sám, bratr bez bratříčka. A Kařut se začal bát, protože bylo strašné světlo a Řabacha nevidět. Vůbec nevěděli, co si počít, tak snědli svačinu, každý sám a smutně, což se pozná tak, že kousali pomalu. Jenže ani když dopili džus, který v jednom chutnal nedobře, nebylo jim lépe. Seděli v Magnetickém poli se svěšenými hlavami, Řabach se zabalil do svého břicha tak, že vypadal jako kulička, a Kařut o pěkný kus dál jen tak šůroval svými pěti nožičkami. Okolo nudně protékal Magnetický tok, to je taková říčka, ve které plavou místo ryb pluska a mínuska a strašně se k sobě mají. Kařut chvíli vybíral pluska a Řabach mínusy, Kařut z nich postavil mřížku a Řabach přímku, ale moc jim to nepomohlo. Smutno jim bylo pořád. Najednou si oba naráz vzpomněli na říkanku, kterou je naučila maminka:

**Když by jsi byl někde sám,
sám, a navíc osamělý,
Kařut bez Řabacha,
Řabach bez Kařuta,
když sis nedal řádně bacha,
dostihla tě bolest krutá,
myšlenku šli bratříčkovi.**

**Pošli mu ji očima,
pošli mu ji dechem,
vítr mu to sám už poví,
pramyš snese mechem.**

**Jen si vzpomeň na Kařuta,
Řabachu, jste bratři!
Tvoje oči hned ty jeho
i na dálku spatří.**

**Jen si vzpomeň na Řabacha,
Kařute, ty mladší!
Tvoje oči hned ty jeho
i na dálku spatří.**

**Když máš bratra, je to navždy,
už ho neztratíš.**

**Kdybyste se poztráceli,
zas byste se našli.**